

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789190048/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

vel min kæreste Hannel! Jeg glæder mig til at vi snart skal se dig her igen. Tænk undertiden på

din inderlig hengivne
Th. Gyllembourg.

Mange hilsener til madame Wexschall.

Kære Hannel! Hvis papiret var større, og tiden længere, ville jeg have meget at sige Dem. For denne gang indskrænker jeg mig til et par ord. Jeg beder Dem hilse hr. Foersom, og takke ham, fordi han har anmodet konsul Duborgh fra Christiania om at besøge mig, og tage bud med til min fader. Samme mand viste mig Deres komedie-plakat fra i mandags: Axel og Valborg. Den dag har jo De haft ferier. Indstillingen fra direktionen til kongen om at gøre Dem til skuespillerinde er i disse dage afgået. De er indstillet til 300 rbdlr. årlig. Men ikke mine ord igen! Vogt Dem for at ride på norske heste og med norske ryttere. Lev forresten så vel, som det ønskes Dem af

Deres hengivne
J. L. H.

De norske gjorde alt, hvad der stod i deres magt, for at gøre os vort ophold hos dem så behageligt som muligt, ideligt var vi indbudte til gilder og fester, som gjordes til ære for de danske kunstnere. Her omtalte Nielsen mig bestandigt for de norske damer som en koket pige, der kun var glad i herreselskab, og mere sådant, så at adskillige af disse damer så til mig med skæve øjne. Det bedrøvede mig dybt at blive således omtalt iblandt fremmede, der jo ikke kendte noget nærmere til mig, og – til min ulykke – endnu mindre til Nielsens mangel på sanddrøhed. Blandt de norske familier var der imidlertid én, jeg altid siden har bevaret i taknemmelig erindring, nemlig juristen Lasson og hans elskværdige kone. I dette hyggelige, musikalske hus hentede jeg ofte trøst og opmuntring for mine små genvordigheder, og den milde, kærlige fru Lasson hævdede ofte ved sin venlighed mit sunkne mod. De huse, hvor Nielsen især havde indpas, blev jeg derfor helst borte fra, når jeg kunne få lov af madam W. til at undskylde mig, thi jeg vidste, at man her så på mig med Nielsens øjne og talte om mig med hans tunge. [Jeg har aldrig kunnet fortænke nogen i, der ikke